

Sygn. akt V CSK 595/16

POSTANOWIENIE

Dnia 8 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa "K." Spółki z o.o. w P.

przeciwko J. K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 maja 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego od wyroku Sądu Apelacyjnego

w (...)

z dnia 13 maja 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę

3600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 13 maja 2016 r. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na jej oczywistą zasadność, występowanie dwóch istotnych zagadnień prawnych oraz potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie.

W sprawie nie doszło jednak do spełnienia przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.

W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że skarżący w żaden sposób nie wykazał, aby w sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa. Tymczasem powinien przedstawić odpowiedni, wyodrębniony wywód prawny, dla wykazania, że skarga kasacyjna miałaby być oczywiście uzasadniona (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2012 r., I PK 136/12, nie publ.). Co więcej, podnoszenie zarzutu oczywistej zasadności skargi stoi w sprzeczności ze sformułowanymi, istotnymi zdaniem skarżącego, zagadnieniami prawnymi. Jeżeli bowiem w związku z domniemanym naruszeniem przepisu

występuje istotne zagadnienie prawne albo powstaje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, to nie może być mowy o oczywistym (rażącym) naruszeniu tego przepisu, prowadzącym do oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2009 r., V CSK 358/08, nie publ.).

Skarżący sformułował dwa pytania, które jego zdaniem stanowią istotne zagadnienia prawne, tj. czy w stosunkach między przedsiębiorcami sąd uprawniony jest do ingerencji w treść umowy w przypadku, gdy jej postanowienia są niezgodne z zasadami tzw. rzetelności kupieckiej i godzą w zasady współżycia społecznego oraz czy można uznać za groźbę w rozumieniu art. 87 k.c. stan obawy wywołany skorzystaniem przez uprawnionego z przysługującego mu środka prawnego w postaci odwołania od decyzji administracyjnej celem wywarcia presji na kontrahencie i nakłanianie go tym samym do zawarcia umowy w sytuacji, w której środek ten służy realizacji łączącego strony stosunku prawnego, a wręcz prowadzi do unicestwienia skutków wcześniej zwartej umowy stron.

Odnosząc się do sformułowanych przez skarżącego zagadnień prawnych przede wszystkim wyjaśnić należy, że przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej (por. postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151). W przypadku, w którym skarżący powołuje się na rozbieżności w wykładni określonych przepisów w orzecznictwie, musi wskazać konkretne orzeczenia, w których zajęto rozbieżne stanowiska.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia wymienionych kryteriów. Skarżący nie sformułował (zwłaszcza odnośnie do drugiego problemu) zagadnień prawnych w sposób dostatecznie abstrakcyjny. Wywody skargi są silnie powiązane z okolicznościami faktycznymi rozpoznawanej

spraw, co uniemożliwiałoby Sądowi Najwyższemu skonstruowanie generalnego i uniwersalnego poglądu, którego znaczenie wykraczałoby poza okoliczności sprawy. Co więcej sporządzając uzasadnienie skargi skarżący nie podjął skutecznej próby wykazania, że poruszane przez niego kwestie budzą określone wątpliwości lub wywołują rozbieżności w judykaturze. Ponadto co do drugiej z podniesionych przez skarżącego kwestii istnieją wypowiedzi Sądu Najwyższego (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2002 r., I CKN 1134/99, OSNC 2003, nr 3, poz. 36, z dnia 2 marca 2012 r., I PK 109/11, OSNP 2013, nr 3-3, poz. 28). Kolejna zatem wypowiedź w tym zakresie nie jest konieczna.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 w związku z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

jw

l.n